

Дарина Пазенко

Мисткиня, екодобродійка та громадська активістка

Ілюстраторка дитячих книжок та співorganizаторка всеукраїнського Форуму Відповідальних Людей. Учасниця проекту з популяризації українських героїнь «Це зробила Вона» («Видавництво»). Помічниця локальних проектів та ініціатив ГО «ЖІНОЧА СОТНЯ м. Кривий Ріг» («ВАТРА. Простір щирого спілкування»). Приятелька НСОУ «Пласт» (станція Кривий Ріг).

Просто подаруй квітку

11 квітня 2020 року

Весняне сонце будить мене своїм лагідним промінням. Чую ранкові діалоги наполегливих котів та сварливого сусіда з першого поверху і невимушено усміхаюся. Мене завжди забавляють ті їхні суперечки. Вже от-от прокинуться діти, і ми почнемо день із улюблених пісень та зрозумілих лише нам танців. Чесним жеребкуванням ми ще вчора визначили, що починатиметься наш ранок із хітів сімдесятих. А потім після музичної руханки ми разом із Катрусєю готуємо сніданок. Я ліниво закурюю сигарету і відчиняю вікно. Із двору все ще чути, як бубонить сусід, і мене це неабияк веселить. Ставлю варити каву та тихенько вмикаю флоридські акорди. «...So, so you think you can tell...». Бах! «...heaven from hell», – наполегливо продовжує звучати пісня. Бах!!! Я падаю, паморочиться голова, а у вухах стоїть несамолюбний шум. А-а-а! Що трапилося? Агов!!! Де я?!

Отямившись, я розумію, що це був сон. Мій ранок почався не з кави. І не з пісень. І навіть не з сусідських сварок із котами. Не встигли ми прокинутись, як наші позиції вже обстріляли.

– Що у нас сьогодні на сніданок?, – саркастично озвався хтось із бліндажу.

– Та що!? Смажать НАС на сніданок! Прихід!, – почулось у відповідь, – гатять із міномету та гаубицями 122-го! Перемир'я!

– От же ж бісові сепаратисти! Певно, вже й горох мій там побили!

– Нічого, дядьку, – зітхаю я з надією, – аби не людей, а горох ми ще посадимо, ще ця земля матиме спокій та життя...

– Командире, у нас тут на позиції двоє поранили! – обірвало діалог щемливе повідомлення з моєї рації.

– Хутко, вперед!

Збираємо все необхідне та за мить вже їдемо з нашим військовим медиком на місце обстрілів. Віталік із нами від самого початку формування батальйону. Знає свою справу хлопець – стільки наших воїнів врятував! Мабуть, не випадково його ім'я походить від латинського слова *vitalis* – «життєво необхідний» чи то пак «живий». Між собою ми називаємо його Хранителем.

Із кожною хвилиною, як ми наближаємося, моє серце стискається та б'ється усе сильніше. Не вперше таке відчуваю, але, як би там не казали, та не до всього можна звикнути. Вони мені як рідні. Як щось із моїми хлопцями трапиться – я собі не пробачу... Мотор ураз замовк. Приїхали. Нарешті! Туди! Біжимо щосили крізь хащі та болота, куди не подивись – сплюндрована земля палає. Одні ламані дерева та яри скрізь. А в думках лише одне – аби встигнути, аби лишень встигнути! Уже близько. Будь ласка, братчики, тримайтеся, ми вже близько! Серед палаючих уламків помічаю нарешті рідні кольори. Бачу живих побратимів і несподівано для себе крізь сльози заливаюся істеричним реготом від щастя:

– Але ж ви клятї фенікси! Відродились таки з вогню!?

– «Та не можуть душу зігрівати ті, що не палають, не горять...», – цитує Симоненка поранений Ярko й підморгує мені, сміючись, – самі ж казали!

Як же я люблю цих чортеняк.

17 квітня 2020 року

Сьогодні вранці з'явився перший паросток нових горохових саджанців. Треба потішити дядька Петра. Обіцяли ж! Хех! Ще не один урожай зберемо! Багато чому тут навчитися можна... І як кулеметом орудувати, і як горох садити. Вдивляюся у цей тендітний паросток та й думаю собі, скільки усього наша земля пережила. Ба, навіть понівечена і зорана ворожою стороною, вона продовжує давати життя. Моя земля. Тими паростками вона ніби веде з нами діалог.

– Потерпи, рідна, – кажу їй лагідно торкаюся її життєдайного ґрунту.

Якийсь час я просто сиджу та насолоджуюсь тишею. Таке тут буває вкрай рідко.

«Якщо хочеш віддячити – просто подаруй квітку», – згадуються мені враз бабусині слова. Усміхаючись, я вдихаю на повні груди ранкове повітря, а потім лізу в кишеню та дістаю звідти маленьку жменьку волошкового насіння. Дякую.

19 квітня 2020 року

Відучора в нас завівся пухнастий сірий друг, а точніше – подруга. Хлопці назвали її Зонька. Сіра Зонька. От що є, те є – іронічності нам не бракує.

20 квітня 2020 року

Бойовики вночі обстрілювали позиції з 152-мм гаубиць і 120-мм мінометів. Маємо пораненого, повезли до міста в обласний шпиталь. Важкий був день, та Бог нас береже – без втрат. Проте ми втратили зв'язок.

22 квітня 2020 року

Кішка Зоня дуже динамічна. Тренує нашу реакцію – як пропустиш що чи не догледити – вона вже тут як тут. От і зараз – хряп! Щось таки не вгледіли. Чую, як дядько Петро свариться, і згадую свого сусіда. До мене закрадаються теплі спогади тих часів, коли сусідсько-котячі сварки були ледь не найбільшим конфліктом. «How I wish, how I wish you were here...», – вчувається знайома мелодія ранкової пісні й аромат свіжо змеленої кави. Я заплющую очі. Якби у мене запитали, чи існує таке моє щасливе місце, це, певно, було би одне із них. Інше ж, хоча це й суперечливо, та все ж – тут. Ще жодного разу в мене не виникало відчуття жалю або думки про помилковість свого рішення. Я знаю, заради чого я тут. І заради кого...

– Командире! – різко перервав мої думки Ярko і протягнув паперовий пакунок, – тут сьогодні волонтери заїжджали, ось посилку привезли.
– О, рідний почерк! Це ж від моєї любої Катрусі!
– усміхаюсь я.

Розгортаю пакунок і тішуся несамовито. У коробці такий довгоочікуваний рідний лист, дбайливо загорнуті шкарпетки та новий комплект термобілизни. А поряд мої улюблені

цукерки та кава – потішу завтра вранці хлопців! Та це ще не все – знизу видніється особливий Катрусин подарунок. Із ніжністю розгортаю малюнок донечки, і мої очі наповнюються безмежної глибини любов'ю. Із затертого паперу на мене дивиться маленька синя квітка: «Для Тебе, Мамусю!».

Дарина Пазенко «Просто подаруй квітку»

**ПОЧУТИ
ОДНЕ
ОДНОГО**